

Endelig en sejr på 8 – 2, det var ikke til at tro !

Med dobbelt op i denne weekend, hjemmebane kampe og fri for at køre Danmark Rundt, skulle vi nu forsøge at ændre lidt på vores trælse placering som absolut bundprop i 1. division.

God stemning under opvarmningen:

I hallen sad Gitte og skrev navne på scoresedlen; der blev røget af og gjort klar til at møde RBK 90 fra Randers.

Jesper var dommer, og inden vi overhovedet begyndte opvarmningen, meddelte han noget stram i masken, at der allerede var en spiller, der havde fået en advarsel! Det var vist noget med en finger, der sendte en hilsen af de slemme!

Nå, men vi skulle begynde på banerne 7-8 og efter fjernelse af et stykke tyggegummi på tilløbsstykket, kunne opvarmningen begynde. Dorthe lignede ikke én, der havde den mindste lyst til at tilbringe ret meget tid på at skulle spille en kamp, da hun havde slået til Søren ved en julefrokost, der sluttede kl. lort i nat, men det skulle vise sig at være en ganske god investering alligevel.

1. serie:

Vi kom ganske godt i gang på banen, og det var jo herligt at skulle spille hjemme, for her har vi i det mindste slet ikke tabt en kamp i denne sæson. Vi havde jo aftalt, at vi skulle vinde med mere end 6 – 4, så det var bare ud over stepperne, hvis vi skulle indfri dette profeti.

Connie mumlede under opvarmningen, at hun slet ikke troede, at hun kunne spille i dag, for hun havde ikke trænet, men det kunne man da slet ikke se!

Der var ikke tvivl om udfaldet, selvom der blev brændt hist og her, og serien blev vundet med 1071 kegler mod deres 1006. Et forspring på 65 kegler. Connie fik bedste serie med 211 kegler.

Serien fordelte sig således: Connie med 211, Lone med 198, Inge med 182, Dorthe med 175, mig, sagde hunden, med 160 og Jonna med 145.

Vi var også 7 spillere igen i dag, så mor Jonna røg ud til fordel for datter Gitte, så det blev i det mindste i familien, så at sige.

2. serie:

De 2 første point var i kassen, så nu skulle vi bare fortsætte det gode spil. Også i denne serie lykkedes det at udføre et rimeligt stabilt spil, og jeg var selv heldig med en 6-10-7 opstilling, som jeg hev hjem. Dem var der en del flere af, og jeg levede sgu livet farligt.

Vi havde masser af opbakning bagved banerne, så der var trængsel, når man skulle ud og hen til forfriskningerne.

Serien blev næsten lige så god som den første, da vi vandt den med 1064 kegler mod 954.

110 keglers forspring i denne og i alt 175 kegler for de 2 første serier.

Lone knaldede 214 kegler hjem, dernæst delte Dorthe og jeg begge andenpladsen med 188 kegler, Gitte med 159, Inge med 158 og Connie med 157.

Jubii, de 4 point var hjemme, og nu skulle der byttes baner.

3. serie:

Connie gav plads til Jonna, og nu gjaldt det om at holde hovedet koldt, for vore modstanderes medbragte lakaj, en mandsperson som undertegnede ikke kender, havde forsøgt med psykisk terror. Han sagde, nu gik vi ned, han havde skrevet 6-4 til os på en krøllet serviet. Men det skulle helst være løgn, tænkte vi. Der var hårdt brug for mange point, så der skulle ikke slækkes på noget som helst.

Fyldt med kampgejst gik vi i gang, men det var igen som et déjà vu. Man rynkede brynene, trak på skuldrene, rev sig fortvivlet i håret, bed tænderne sammen, men alt sammen forgæves. Split på split og håbløse spareopstillinger gav vore modstandere blod på tanden. Den satans serviets resultatforudsigtelse rev i næsen. Jeg personligt

spillede som en pose nødder, og de fleste andre hang også med klarinetten. Hvad skete der? Hvorfor skulle det pludselig være så svært? Helt hen til 10. rude kunne vi have reddet det hele, men selvom nogle af os før havde reddet umulige opstillinger, ville det selvfølgelig ikke lykkes os at gøre det lige dér, hvor det virkelig betød noget. Da jeg missede en 3-10 opstilling i 10. rude, trak jeg omgående frakken på og gik hen til Connie, for nu var der pause til den slatne turbo. 21 sølle kegler forhindrede os i at få yderligere 2 point. Pokkers også. 969 mod 990. Dorthe fik bedste serie med 184, Inge med 181, Lone med 157, Jonna med 156, Gitte med 150 og klumpen i frakken med 141.

4. serie:

Connie ind, trailer ud, og så i gang igen. Jeg satte mig godt tilrette på stolen, klar til at heppe alt, hvad remmer og tøjler kunne trække.

It's now or never.

Lone havde killer looket på og knytneven fremme, nu skulle der være kamp!

Lad mig sige det med det samme: Det var frygteligt spændende og nervepirrende, især at være bænket og være i stand til at holde øje med modstanderne fra min position.

Mens vi havde virkelig gode slag, der burde have givet flere strikes, havde vore modstandere mere held med deres slag, og det var direkte deprimerede at glo på. Nej, det måtte bare ikke være sandt, at vi for 3. gang på hjemmebane skulle tabe de 2 sidste serier. Der blev råbt, knyttet næver, sagt citater fra Star Wars a la: "May the force be with you", og Lone hvislede mellem tænderne, at hun kunne mærke, at hun fik en strike.

Inge havde krise og ramte ikke noget som helst i de første 4 ruder, da jeg pludselig kom i tanke om, at jeg da kunne gå ind i stedet. Men det var som om, at hun vågnede lidt op til dåd. Hun skulle sgu ikke skiftes ud, og kvitterede derefter med en strike. Hendes fejring af denne burde være foreviget på et web cam og lagt ud på en hjemmeside kaldet:

"Skrupskøre primaters sejrdsans". Men som serien skred frem, dykkede niveauet også. Gang på gang stod der én forbandet kegle tilbage og svingede grinende, hånende imod os. Jeg foldede mine hænder og bad en stille bøn. Bed i min vandflaske, lukkede øjnene...Da jeg igen så op, havde Lone og Connie som sædvanligt reddet vores røve. Mod 10. rude så det atter lyst ud. Halleluja, der blev lukket godt af med gode strikes og spares.

989 kegler mod 929, 60 kegler mere på kontoen og vigtigst af alt, 2 point mere og 8 point. I alt lavede vi 4093 kegler mod RBK 90's 3879. 214 keglers plus.

Lone fik højeste score med 193, skarpt forfulgt af Dorthe med 192, Connie med 183, Jonna med 147, Gitte med 146 og den dansende, hårdt pumpede Inge hev den op på 128 kegler.

Efterrationalisering:

Selvom vi for første gang i denne sæson fik 8 point, virkede det ikke helt som om, at vi var tilfredse. De 21 kegler vi tabte med i 3. serie sved en del, men vi skal trods alt glæde os over resultatet alligevel, da manglende stabilitet har været et nøgleord i indeværende sæson.

Jeg taler personligt af erfaring, derfor vil jeg tillade mig at sige sådan. Vi gør, hvad vi kan og håber på, at spillet bliver mere stabilt og at denne sejr i dag kan give os en saltvandsindsprøjtning af de store.

Husk på piger; vi er stadig ubesejrede på hjemmebane og vi har en kamp mere i morgen søndag på hjemmebane mod Stenhuset, som topper 1. division. Den klarer vi da alligevel, må være udgangspunktet.

Tina Klitgaard